

Újpest-Belsőváros

2004. 06. 13.

Juhász Emília

A LESZÁRMAZÁS FONTOSSÁGA

Lectio: Neh 7,5-69

Alapige (textus): Ef 2,11-22

Annakokáért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti a testben pogányok, kiket körülméletlenségnek nevez vala amaz úgynevezett s a testen kézzel megcsinált körülméletkedés, Hogy ti, mondom, abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izráel társaságától idegenek, és az ígért szövetségeitől távolvalók, reménységeitek nem vala, és Isten nélkül valók voltatok e világon; Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. Mert Ő a mi békességünk, ki egyé tette mind a két nemzetséget, és lerontotta a közbevetett választófalat, az ellenségeskedést az Ő testében, a parancsolatoknak tételekben való törvényét eltörölvén; hogy ama kettőt egy új emberré teremtsen Ő magában, békességet szerezvén; És hogy megbékéltesse az Istennel mind a kettőt, egy testben a keresztfá által, megölvén ezen az ellenségeskedést. És eljövén, békességet hirdetett néktek, a távol valóknak és a közel valóknak. Mert Ő általa van menetelünk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához. Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek, Kik fölépítettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkö maga Jézus Krisztus, A kiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevededik szent templommá az Urban; A kiben ti is együtt építettetek Isten hajlékává a Lélek által.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk! Dicsérünk és magasztalunk azért, hogy Te vagy az, Aki név szerint minket is számon tartasz. Tudod, hogy kik vagyunk, akik összegyűltünk a Te házában. Ismered nem csak a mi nevünket, hanem a mi szívünket is, ahogy megjelentünk; szívünk minden indulatát, minden bűneinket, mulasztásainkkal együtt. Ismered, Urunk, örömeinket és bánatainkat. Urunk! Könyörülj rajtunk, hogy a bűneinket tudjuk megvallani, letenni Előtted, hogy szabaddá lehessünk a Te Igéd üzenetének megértésére, meghallására, és majd – a Te Lelked által – megcselekvésére. Könyörülj rajtunk, Urunk! Te látod ezt az igeszakaszt. Te tudod, hogy miért van benne a Te Igédben. Engedd megértenünk, hogy hogyan vonatkozik ránk! Urunk, Istenünk! A Te Lelked munkálkodjék most közöttünk!

Ámen.

Isten bűnbocsátó kegyelemének hirdetése:

Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez. (Ef 2,8)

Igehirdetés

Kedves Testvéreim!

Talán furcsa volt végighallgatni ezeket az igeverseket. Én is drukkoltam, hogy ki tudjam pontosan olvasni ezeket a neveket, és minden betű a helyén legyen, merthogy ez egy nemzetség-felsorolás, és nagyon fontos volt, hogy abban minden betű és minden név a helyén legyen, és minden szám úgy legyen, ahogy az van.

Nehémiást Isten indítja arra, hogy tegye ezt meg. Így keresik meg a régi írásokat, és kutatják azt, hogy ki tartozik a néphez, és ki nem. Kik azok, akik együtt jöttek fel a babiloni fogságból Jeruzsálembe, vagy ki-ki az ő városába.

Az Ószövetségben van egy másik történet, amikor Dávid maga gondolja úgy, hogy meg kellene számolni a népet, de ezt az ő hitetlenségéből teszi, mert szeretne nagy tömeget tudni maga mellett, és nem az Úrban bízni. Pedig neki az Úrban kellene bíznia. Itt nem arról van szó, hogy Nehémiásék nem bíznak az Úrban, hanem valami miatt szükségessé vált ez a népszámlálás.

Az előző fejezetekből, versekből láthattuk, hogy hogyan is alakult a letelepült nép sorsa, hogy hogyan is nem épült, aminek épülnie kellett volna, vagy mit tettek annak érdekében, hogy az jobban épüljön. Kezdetben még meg volt a lendület, építettek. De ezt a lendületet sokan sokféleképpen le is törték, és akadozott az építkezés. Nagy volt az ellenség rettentése, és az emberek kezdtek elszivárogni a munkából. Kezdték Jeruzsálemből is elköltözni, máshova menni, mert ott nem volt könnyű az élet. Felszerelik a kapukat, öröket állítanak, hogy nagyobb legyen a városlakók biztonsága. Mégis kevesen vannak. Ahogy az előző szakasz utolsó verse említette, hogy „*A város pedig felette igen széles vala és nagy, s a nép kevés lévén benne, házak nem épültek.*” (Neh 7,4)

Tehát ez volt a helyzetkép. Egy elég rossz helyzetkép a hazatelepültekről, csüggesztő kép, és erőre van szüksége az itt maradotoknak. Az kellett, hogy erősödjék bennük, hogy nekünk itt van a helyünk, Isten ide állított bennünket, hogy ez az Isten rendje. Igenis, nekünk itt kell dolgoznunk, és ez a mi felelősségünk. Idegen szóval azt kell mondanom, hogy az kellett, hogy nép identitástudata meglegyen és megerősödjék. Ezt a célt szolgálta ez a nemzetség-táblázat, hogy erre is visszaemlékezzenek, hogy ebben erősödjének: hiszen már az őseink is itt voltak, itt kell meggyökereznünk, itt kell építenünk nehézségek közepette is.

Ez a népszámlálás a hitüket kellene, hogy megerősítse, az együvé tartozást, hogy „Igen, így vagyunk egy nép, ezekkel a családokkal együtt.” Hogy tudják azután vállalni a felelősséget a városért, a közösségért, a népért.

Minden népszámlálás előre is mutat, hogy „Igen, a jövő is itt kell, hogy legyen, itt élnek majd a gyermekeink és unokáink. Ez az ő helyük is, ez a mi hazánk. Innen származunk, és ezt kell, hogy építsük minden erőnkkel. Nem mehetünk máshova.”

Nem tudom, hogy kiben milyen érzéseket keltett ez a népszámlálás vagy leszármazási táblázat. Ki az közülünk, aki azt mondja: „Én is számon tartom, nekem is van otthon ilyen, és fel tudom sorolni, hogy kik az én őseim, több generáción át, nemzedékről nemzedékre.” Lehet, hogy van, aki el tudja mondani, hogy milyen foglalkozás volt: papi család, vagy valami ilyen más nagyobb család; vagy éppen nemesek voltak; vagy éppen református keresztyének voltak, akiknek meg volt a helyük egy patinás templomban. Lehet, hogy valakik büszkélkednek egy ilyen leszármazási ággal, leszármazási táblázattal. Megmondom őszintén, bennem inkább visszás érzéseket kelt emberileg, mert én nem büszkélkedhetem semmi

ilyesmivel. Irigységből engem mindig zavart, ha valaki ilyesmire támaszkodott.

Emlékszem a kollégiumi éveimre, hogy rettenetesen zavart, amikor az osztálytársaim könnyen kiráztak dolgokat a kisujjuktól, mert ott voltak a papi felmenők, és nekik ezt szinte nem is kellett tanulni. Úgy kikövezték az ő útjukat, hozzá megvoltak a jó szálak, én meg mindig duzzogtam magamban, hogy bezzeg énnekem nincsenek ilyen szálaim, és nekem küzdeni kell, meg előlről kezdeni. Olyan jó – azért is olvastam fel az Efézusi levél igéit, ezt a szakaszt –, mert igazából ez a szakasz mondja meg, hogy mi a mi keresztyéni gyökerünk, mi a mi keresztyén identitás-tudatunk, hogy az Jézus Krisztusban gyökerezik. Mert hogy ez a szakasz arról szól, akik Jézus Krisztusban az Ő vére által közelvalókká lettek. Tehát egykor pogányok, idegenek, távolvalók, de Őbenne az ígélet szövetségesei, *polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek*. (Ef 2,19) És igazából a mi életünk, örökéletünknek a gyökerei ide vezethetnek: az eredet Tőle van. Az életünk eredete Tőle van, az Ő kegyelme által, az Ő kiválasztásából. Ezzel mi nem tudunk dicsekedni egyikünk sem, hiszen nem a mi érdemünk, hogyha az életünkben már megvan ez a leszarmazás – úgymond –, hogyha megismertük már Őt, és engedelmeskedtünk az Ő hívásának.

A testi születésünk, a testi eredetünk is igen fontos. Lényeges az, hogy kik voltak az őseink, hogy hova születtünk bele. Egyáltalán nem mindegy, hogy hol vannak a gyökereink. De az örökélet szempontjából, és a földi élet szempontjából is az az elsődleges, és legyen is az elsődleges, hogy vajon ez a krisztusi nemzetség-vonal az életünkön végighúzódik-e? A családjunkon ott van ez az áldás vonala, ami erősebb az átok-vonalnál? Emlékezhetünk a Tízparancsolatban lévő Igére, ígéretekre, hogy ott úgy van, hogy az áldás ezerízígen is vonatkozik családon belül, akik Őt szeretik, és az Ő parancsolatait megtartják. (2Móz 20,6; 2Móz 34,7; 5Móz 5,10)

Hittel el tudjuk-e ezt mondani, hálaadással, hogy „Igen, én idetartozom! Igen, én a Krisztus családjába tartozom! Újjászületés révén, az Ő kegyelméből mennyei polgár vagyok!”

És a földi identitás-tudatomat is ez adja meg, jó esetben ez adja meg, hogy itt, a földön, földi körülmények között, úgy, ahogy ez ma Magyarországon van, élhetek úgy mint mennyei polgár! Hogy nem kell csupán a földiekkel törődnöm, hanem törődhetek a mennyeiekkal is, azokkal, amik rám bízottak. Onnan jön az erő. Harcolhatom már itt, a földön a *hitnek szép harcát!* (1Tim 6,12) Nem földi, nemtelen harcokat, hanem az Isten harcosaként!

Vállalhatom akkor is a hitemet, amikor hátratételben lesz részem ezért. Vállalhatom akkor is a hitemet, amikor kisebbségben vagyok, és nincs mellettem senki sem, aki ebben megerősítsen. Egyedül kell vallást tennem! Hogy van mennyei Atyám, és van megváltó Krisztusom. És vannak hitbéli elődeim, akik előttem jártak a keskeny úton, akikre figyelhetek, és akiket szintén követhetek. Az idő múlása ezen nem fog változtatni semmit sem! Egy év, tíz év, vagy negyven év; a világ változásai, folyamatai ezt nem törlik el! Nem is fakíthatják meg! Még inkább ez erősödhetik bennünk, hogy ki az Atyám, és hova tart az életem.

Úgy szeretném ezt erősíteni mindenkiben, éppen a mai napon, hogy „Kihez tartozunk?” Jó esetben vallhatjuk, hogy a mennyei Atyához, mi mennyei polgárok vagyunk, és úgy életünk ezen a földön, itt, Magyarországon. Mert itt vannak a mi gyökereink. Lehet ez a mi imádságunk, hogy „Uram! Növeld az én hitemet”, vagy: „Légy segítségül az én hitetlenségemben!” (Mk 9,24) – hogyha bizonytalankodunk ebben. És támadások közepette ez erőforrás lesz számunkra, hogy hogyan is hagyhatnám el az én Uramat ebben a helyzetben, amikor Ő nem hagy el engem? Hogyan élhetnék máshogy, amikor Ő adott életet, Ő adott egyáltalán életteret itt, a földön.

S amikor a környezet másról beszél, akkor még inkább tehetek vallást, sőt mindenkit szeretnék arra buzdítani, hogy akkor még inkább szükség van a tiszta vallástételre, hogy az igazi értékek erősödjenek meg, csak azért is!

Ez nem mindegy, és ne engedjük meg, hogy bármilyen más áramlatok ezt aláássák életünkben, vagy elmosassák. Mert akkor a talajt, a kősziklát mossák ki a lábunk alól, és akkor mire építünk? S akkor mire fognak építeni gyermekeink, unokáink?

Azt gondolom, hogy ezt nagyon kell hangsúlyozni! Mert gyökértelenül nem lehet élni, hosszú távon semmiképp sem!

Ha megnézzük itt Nehémiás felsorolásának neveit, a családfőket, hogy kik ezek, azt találjuk, hogy ezek a nevek nem törzsi alapon lettek itt csoportosítva, tehát nem az a tizenkét törzshöz tartozók, hanem vannak közöttük olyanok, akiknek nagyon furcsa a nevük, sémi hangzású, nehezen is lehetett kiolvasni. Vannak, akik egyszerűen csak áttelepültek, és csak a település helyéről vannak megnevezve; 18 család és nemzetség tagjai, továbbá 20 város és falu lakói. Majd utána foglalkozások vannak felsorolva, hogy „szolgálók, papok, lévíták, énekesek, kapuőrök, Salamon szolgáinak fiai”. Tehát azon alapult ez az összeírás, hogy kik tartották magukat akkor a gyülekezethez tartozóknak. Kik azok, akik egykor vallást tettek, akik csatlakoztak a néphez. Láttuk, hogy voltak olyanok is köztük,

akik nem tudták igazolni, hogy Izraelhez tartoznak, de befogadták őket egykor, és a maradékhoz számláltattak. Sőt még a papság között is találnak egy olyan csoportot, akik nem tudták igazolni a származási jegyzékből, hogy valóban odatartoznak-e, vagy sem. És úgy írja itt az Ige, hogy róluk később döntöttek, amikor már volt pap, amikor ítéletet tehetett az Urimmal és a Tummimmal. Az Urim és a Tummim a főpap mellédíszéhez tartozott, valószínűleg két ékkő volt, amelynek segítségével – nem tudjuk pontosan, hogy milyen módon – valahogy megállapították Isten akaratát. Tehát Isten döntésére bízták azokat, akik nem tudták igazolni hovatartozásukat. Mert Isten dönthetett felőlük, mert Ő tudta, hogy hova tartoznak, és ez volt a lényeg.

A végeredményt itt nem tudjuk, hogy végül is mi lett az ő sorsuk, de biztos, hogy csak azok végezheték a szolgálatot, akik igazolni tudták a leszármazásukat. Lelkiképpen is igaz ez, hogy csak azok tudják az Urat szolgálni, akiknek az életén belül az Isten Lelke szolgál, az Isten Lelke munkálkodik, akiket az Isten Lelke tesz alkalmassá. A többi: emberi igyekezet, szemfényvesztés, és nem tud elvezetni igazán Istenhez senkit sem. S ez nem kirekesztés, hanem ez Istennek a rendje, és erről majd egy külön fejezet fog szólni, külön istentisztelet fog szólni néhány hét múlva.

A nagy kérdése ennek a fejezetnek tehát az, hogy fontos a leszármazás, hogy honnan eredeztetjük magunkat, hitünket, akár a reformátusságunkat is. S az emberi leszármazás ezen a téren kevés! Kevés a jó szülői, nagyszülői háttér. Több kell az életünkben: Isten újjászülő Lelke. Viszont az emberi vonalért – ha megvan – akkor hálaadással tartozhatunk az Istennek is.

Timótheusnak írja azt Pál apostol, hogy emlékezik az ő elődeire. Emlékezik arra a képmutatás nélküli hitre (2Tim 1,5), ami lakozott először az ő nagyanyjában, Loisban, majd az ő anyjában, Eunikában. S úgy írja, hogy *meg vagyok azonban győződve, hogy benned is ugyanaz van.* És nem pusztán azért, mert Timótheusnak nagyszerű, hívő édesanyja és nagymamája volt, hanem mert Isten könyörült rajta, és őt is megajándékozta vele. Nem volt hiábavaló Eunika, Lois nevelése, imádsága, az Isten segítsége kellett, hogy mindez célba érjen. Tehát nem mindegy az, hogy mit örököltünk, és nem mindegy az, hogy mit örökítünk át, milyen szülők, nagyszülők vagyunk. De hit nélkül – azt mondja erre az Ige, hogy – amit atyáinktól örökölünk, az a hiábavaló, romlott természetünk. Ezt örökítjük, legtöbbször csak ezt. De bárcsak a gyermekeink, unokáink is megtanulhatnák az életünkből, hogy mit jelent mennyei polgároként élni itt, a földön, hogy ez milyen nagyszerű

kiváltság, és lehetőségek tárháza. Hogy számukra is fontos legyen, hogy ehhez a mennyei ághoz tartozzanak.

Kereszteléskor is tulajdonképpen ezirányba tesznek a szülők, keresztszülők fogadalmat, hogy igen, ezt akarják majd továbbadni a gyermekeiknek. Konfirmációkor mi magunk is ezt újítjuk meg. Csakhogy az élethelyzeteinkben is legyen ez fontossá, mert ez így önmagában kevés, ha csak ilyenkor mondjuk, meg ilyenkor valljuk.

Valljuk mindenkor: ha a piacon vásárolunk, vagy a munkahelyen számon kérnek, vagy a munkánkat végezzük, vagy a gyerekeinknevelésünkben. Ennek mindenkor meg kellene látszódnia, hogy milyen a mi leszármazásunk! Ez adjon nekünk tartást!

Amikor az ellenség máshova csábít, amikor jobb lehetőséget nyújt a világ, amikor nem tűnik olyan sikeres keresztyénnek lenni, amikor nem túl tetszetős a gyülekezetbe járni, akkor jusson eszünkbe, hogy Kihez tatózunk, és hogy Ő mit tett értünk. Van egy ilyen intés is az Újszövetségben, a Zsidó levélben olvashatjuk, hogy el ne hagyjuk a magunk gyülekezetét. Intés ez azzal kapcsolatban, hogy ügyeljünk egymásra, a szeretetre és jócselekedetekre való felbuzdulás végett. (Zsid 10,24-25) Igen, maradjunk meg abban, amire elhívást kaptunk, és próbáljunk meggyökerezni. Ez jelenti a hazánkat, jelenti a gyülekezetet, és legfőképpen Jézus Krisztust.

Nehémiásék most már pontosan tudhatják, hogy kik tartoznak együvé, kik vallják egyféleképpen, kik alkotják a népet. A szám is itt van Nehémiásnál: negyvenkilencezer-kilencszáznegyvenkettő. Ez egy külső szám. Nehémiásékát bátoríthatta, hogy „Igen! Ennyien vagyunk!” A külső mellett majd meg kell, hogy legyen a belső is, hogy tényleg ezek az emberek szív szerint is odaszánják magunkat, és hogy megújítsák ezt a leszármazási vonalat a saját életükben.

Érdekes, hogy a számok végén még azért odaszámolják az állatokat is, hogy hány darab volt belőlük: a lovakat, tevéket, szamarakat, öszvéreket. Ez is belekerült a Szentírásba. Istennek mindenre gondja van. Nagy szükség volt ezekre: számárral közlekedtek ott, s látjuk, hogy ebből van a legtöbb, hogy hét emberre jut egy is belőle. Jóllehet, ezek csak számok, de biztatásul adattak ott, abban a helyzetben, hogy van maradék, nem fogyott el a nép.

Ha valamikor Isten így emeli fel a tekintetünket, és azt mondja: „Számold meg, vedd észre, hogy nem vagy egyedül. Vedd észre, hogy kire támaszkodhatsz.”

Jó lenne nekünk is észrevenni környezetünkben, gyülekezetünkben és építeni ezekre a számokra, amikor Isten azt mondja, hogy „Énvelem építhetsz és csinálhatod!”

A felelőséget Isten Lelke élessze mindegyikünk szívében! Mint ahogy itt is arra volt szükség, hogy igen, ott van ez a tömeg, ott van ez a nép, Negyvenkilencezer-kilencszáznegyvenkettő, és Isten Lelke adja meg, hogy ebből tényleg felelősséget vállaló, az Ő országát építő nép legyen.

Isten adja meg, hogy a mi gyülekezetünkben is az lehessen!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus! Dicsérünk és magasztalunk váltságáhalálodért. Azért, hogy Általad van menetelünk az Atyához, hogy a Te kegyelmedből kaphatjuk a mennyei polgárjogot. Dicsérünk, hogy ha már az életünkben vallást tehetünk erről. Köszönjük azt, Urunk, hogy Te vagy az, Aki közel vonsz Magadhoz. Látod, hogy mindannyian úgy születtünk, hogy távol Tőled, s a bűnben. Végezd bennünk a jó munkádat, és erősítsd a mi hitünket! Ne csak a templomban tudjuk azt gondolni, mondani, hogy református keresztyének vagyunk, hanem minden élethelyzetben. Urunk! Hadd tudjuk ezt így megélni, hogy Hozzád tartozunk, Te vagy a mi mennyei Atyánk. Bocsásd meg, Urunk, hitetlenkedéseinket. Bocsásd meg, ha megtagadunk, ha nem így élünk. Bocsásd meg, amikor szégyent hozunk a Te nevedre, és nem úgy élünk, mint ahogy pedig világítanunk kellene, só és kovász lenni, hatni! Hatni a Te Igéiddel, Lelked által. Bocsásd meg Urunk, ha nekünk nem fontos ez az eredet! Bocsásd meg, Urunk, ha csak az emberiekre építünk: az emberi erőre, az emberi származásunkra. Köszönjük Urunk, hogy ha a családjainkban voltak hívő elődök, akik Neked engedtek, és Neked szolgáltak. Köszönjük, Urunk, az ő imádságaikat értünk, s kérünk: áldj meg, hogy hadd tudjunk mi is imádkozni a következő nemzedékért, generációért. Hadd tudjunk hitelesen továbbadni, amit Tőled kaptunk, itt, ebben az országban, ebben a városban, ebben a gyülekezetben, családjainkban. Áldd meg, Urunk, kérünk a csöndes, magunkban elmondott imádságainkat is, hogy Veled beszélgethessünk!

Ámen.